

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา
วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
ของนักเรียน ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว

ผู้วิจัย

นางสาวจันทร์พิมพ์ สารบัน

ครู

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

วิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน จังหวัดตรัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
ของนักเรียน ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวจันทรพิมพ์ สารบัน

ปี พ.ศ. : 2566

การพูดภาษาอังกฤษ เป็นกระบวนการเรียนรู้พื้นฐานที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับ ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัยการอาชีพพะเหลียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 1 แผน และแบบบันทึกการสนทนา ผลการวิจัยพบว่า

พบว่า มีนักเรียน จำนวน 2 คน ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เลย มีนักเรียน จำนวน 2 คนที่พอจะพูดได้ตามเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด แต่นักเรียนทั้ง 1 คน ผ่านเกณฑ์ จากการประเมินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายรายบุคคล ระหว่างการทำกิจกรรม เมื่อพิจารณาปรากฏว่า นักเรียน ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว มีนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก จำนวน 1 คน และเกณฑ์ระดับดี 2 คน เกณฑ์ระดับพอใช้ จำนวน 2 คน ซึ่งระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 20 ระดับดี คิดเป็นร้อยละ 40 และระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 40

การใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ของนักเรียน ระดับ ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ปรากฏว่า นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษที่เป็นประโยคยาวๆ หรือ วลีได้และไม่เข้าใจในคำสั่งภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงลดความยากของประโยค และใช้ประโยคคำถามง่ายๆ ที่เจอในชีวิตประจำวันบ่อยๆ ทำให้นักเรียนเริ่มพูดประโยคคำถามถามครู และเริ่มสนทนาภาษาอังกฤษได้มากขึ้น กล้าที่จะเข้าไปถามครู ประจำวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษ

นางสาวจันทรพิมพ์ สารบัน

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง นักเรียน ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายๆ บุคคลและฝ่ายต่างๆ หลายๆ ฝ่ายที่ให้ความรู้ ความช่วยเหลือและคำแนะนำ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพปะเหลียน และรองผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพปะเหลียนทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนในการวิจัยครั้งนี้ คณะครูและนักเรียนนักศึกษาแผนกวิชาช่างยนต์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จนสามารถทำการวิจัย จนสามารถทำการวิจัยได้สำเร็จ

สุดท้าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะครู นักเรียนนักศึกษาแผนกวิชาการท่องเที่ยวทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการจัดทำกรวิจัยในครั้งนี้ ที่ให้ความช่วยเหลือระหว่างทำการทดลองและคอยให้กำลังใจจนการวิจัยนี้ลุล่วงไปด้วยดี

นางสาวจันทร์พิมพ์ สารบัน

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
บทที่ 1 บทนำ	
ที่มาและความสำคัญ	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ	21
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ขอบเขตของการวิจัย	22
ขั้นตอนดำเนินการวิจัย	22
เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือ	23
เทคนิคในการเก็บรวบรวมข้อมูล	24
การวิเคราะห์ข้อมูล	25
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ตอนที่ 1 ความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนาของนักเรียน ก่อนทำการศึกษาค้นคว้า	26
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย	
สรุปผล	28
ข้อเสนอแนะ	29

บทที่ 1 บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

การพูดเป็นกระบวนการสร้างและการกระจายความหมายโดยใช้ถ้อยคำและไม่ใช้ถ้อยคำ เป็นสัญลักษณ์ในบริบทต่างๆ การพูดเป็นส่วนสำคัญของการเรียนการสอนภาษาที่สอง แม้ว่าการพูดมีความสำคัญแต่เมื่อหลายปีก่อนการสอนทักษะพูดถูกประเมินค่าต่ำและการสอนภาษานั้นเป็นเพียงการทำแบบฝึกหัดซ้ำ ๆ หรือการท่องจำบทสนทนาเท่านั้น อย่างไรก็ตามโลกปัจจุบันได้กำหนดเป้าหมายของการสอนทักษะการพูดเป็นการพัฒนาการสื่อสารของนักเรียน เนื่องจากวิธีการสอนนั้นนักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดได้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้วิธีการปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคมและวัฒนธรรมที่เหมาะสม แต่กรณีของการติดต่อสื่อสารนั้นเน้นการสอนเพื่อให้นักเรียนภาษาที่สองได้มีวิธีที่ดีที่สุดในการพูด (Sasson. 2007 : Web site) นักเรียนส่วนใหญ่ถือเอาความสามารถในการพูดเป็นเพียงเครื่องวัดความสำเร็จในแง่ความสามารถในการสนทนาโต้ตอบ ซึ่งเป็นเป้าหมายของภาษา ดังนั้นหากผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้วิธีการพูดหรือไม่ได้รับโอกาสในการพูดในห้องเรียนภาษา นักเรียนอาจจะไม่มีแรงกระตุ้นและไม่มีความสนใจในการเรียนรู้ใดๆ ในทางตรงกันข้าม หากกิจกรรมถูกนำไปใช้ในทางที่ถูกต้องนักเรียนได้ฝึกพูดในชั้นเรียนอย่างสนุกสนาน ทำให้ห้องเรียนภาษาที่มีความสนุกสนานและมีชีวิตชีวมากยิ่งขึ้น (Harmer. 2004 : Web site) การสอนการพูดมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง การที่นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาที่สองอย่างชัดเจนนั้นให้มีประสิทธิภาพก่อให้เกิดความสำเร็จของนักเรียนในโรงเรียนและความสำเร็จต่อไปทุกช่วงชีวิต ดังนั้นจึงจำเป็นที่ผู้สอนภาษาควรใส่ใจอย่างยิ่งกับการสอนพูดมากกว่าการให้นักเรียนท่องจำการจัดสภาพแวดล้อมทางการสื่อสารนั้นมีความหมายมากมายและเกิดขึ้นโดยตรงกับความต้องการของนักเรียน โดยวัตถุประสงค์ของกิจกรรมการพูดต่าง ๆ เช่นที่กล่าวข้างต้นสามารถช่วยนักเรียนได้เป็นอย่างมากในการพัฒนาทักษะการโต้ตอบขั้นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับชีวิตนักเรียน กิจกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีทักษะและกระบวนการเรียนรู้ และในเวลาเดียวกันทำให้การเรียนรู้มีความหมายและสนุกสำหรับพวกเขา (Kayi. 2006 : Web site) การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนนั้นเป็นเรื่องยากแต่การสร้าง ความมั่นใจให้กับนักเรียนในการพูดและวิธีการพูด แต่มีกิจกรรมความคิดสร้างสรรค์สามารถสอนได้ทุกๆอย่าง กระบวนการนี้เป็นกิจกรรมที่ทำให้กำลังใจซึ่งแตกต่างจากทักษะอื่นๆ (Labastida.2011 : Web site) การคิดเชิงสร้างสรรค์ ส่งผลต่อช่องว่าง และขอบเขตของการศึกษาจากอนุบาลจนถึงจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย และหลังจากการทำกิจกรรมในโรงเรียนเรียน ผู้เชี่ยวชาญให้การยอมรับว่าควรมีการเริ่มนำรูปแบบการคิดเชิงสร้างสรรค์เข้ามาใช้กับนักเรียน นักเรียนในระดับปฐมวัยถูกกระตุ้นให้คิดมากกว่าการสร้างสรรค นักเรียนจะมีความสุขในการคิดริเริ่มและพัฒนาความอดทน ในสิ่งที่อยากจะเข้าใจ และแตกต่างจากเดิม ขณะที่ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวรรณกรรมพาดพิงไปยังความคิดเชิงสร้างสรรค์ คือ การสร้างประเด็น มีเทคนิคและเครื่องมือที่เหมาะสมกับครู ทั้งแปลกใหม่และช่วงเวลา ที่จะกระตุ้นการคิดเชิงสร้างสรรค์ (Bono. 2010 : Web site) กิจกรรมความคิดสร้างสรรค์เป็นการเพิ่มโอกาสที่หลากหลายให้กับนักเรียนมากขึ้นเกี่ยวกับความแตกต่างกันและเป็นสิ่งที่น่าสนใจอีกทั้งกิจกรรมที่พวกเขาเลือกที่สำคัญสิ่งแวดล้อมของกลุ่มเด็กที่อยู่ในสังคมที่มีฐานะเศรษฐกิจที่ดีมีโอกาสมากกว่าในการได้รับความรู้และประสบการณ์ที่สำคัญในการสร้างสรรค์ การแสดงความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นปวช. เป็นความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ในใจหรือเกิดขึ้นในร่างกาย เป็นการแสดงบางอย่างของความคิดที่ต่างจากเดิมของความคิดที่มีอยู่ (Prasad. 2009 : 1) การใช้กิจกรรมความคิดสร้างสรรค์ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นการเตรียมการสำหรับการจินตนาการในการทำงาน การแก้ไขปัญหาในทุกๆสถานการณ์ (Davison and others. 2011 : 146) ทักษะการคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความสำเร็จในการเรียนรู้และในชีวิต ความคิดสร้างสรรค์เกี่ยวข้องกับช่วงของทักษะที่สามารถส่งเสริมข้ามหลักสูตร มีศักยภาพในการคิด

สร้างสรรค์ในทุกกิจกรรมของมนุษย์และในทุกๆบทเรียน บทความนี้มีกลยุทธ์ที่สามารถปรับเพื่อเพิ่มการเรียนการสอนในช่วงของเนื้อหาวิชา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาศักยภาพของเด็กจากความคิดเดิมสู่ผลสัมฤทธิ์ทางความคิดสร้างสรรค์ (Fisher. 2006 : Web site) ความคิดสร้างสรรค์เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่ดึงดูดให้เด็กมีส่วนร่วมกับการเรียนรู้ เด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ พิสูจน์ให้เห็นถึงระดับที่เพิ่มขึ้นของแรงจูงใจและความเข้าใจในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์เตรียมความพร้อมให้พวกเขามีทักษะการแก้ไขในเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ดี เช่นในปัจจุบัน นายจ้างต้องการคนที่ปรับตัวกับสิ่งใหม่ๆ สามารถแก้ปัญหาและติดต่อสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี การพัฒนาความสามารถในการมีความคิดสร้างสรรค์สามารถเสริมสร้างชีวิตและช่วยให้นำไปสู่สังคมที่ดีกว่า (Fisher. 2006 : Web site) ความคิดสร้างสรรค์ไม่ได้เกี่ยวกับศิลปะ หรือเฉพาะประเภทของแต่ละบุคคลเท่านั้น เราทุกคนมีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ สำหรับการสร้างและขยายความคิด ข้อเสนอแนะสมมติฐาน, การใช้จินตนาการและกำลังมองหาผลที่ตามมาของการคิดที่แปลกใหม่ในการทำกิจกรรมต่างๆ ความคิดสร้างสรรค์หมายถึงการสร้างผลจากความคิดเดิม ความคิดริเริ่มอาจจะมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจจะเป็นต้นฉบับที่แปลกใหม่ไม่ซ้ำซาก ความคิดสร้างสรรค์ยังเกี่ยวกับการตัดสินใจความสามารถของเราในการตัดสินใจคุณค่าและผลลัพธ์ของความคิด (Fisher. 2006 : Web site) ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญในการสอนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียน ระดับ ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ผักผ่อนและมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนทักษะการพูดมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง และเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับ ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียน ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา เป็นกิจกรรมในการเรียนรู้โดยบูรณาการเรียนการสอน
2. เพื่อจะได้ทราบข้อมูลสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนาเป็นกิจกรรมในการเรียนรู้
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทำการวิจัยและส่งเสริมการทำกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามความมุ่งหมายที่ต้องการ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักเรียน ระดับชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 **ตัวแปรอิสระ** คือ การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา

2.2 **ตัวแปรตาม** คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.3 **สมมติฐาน** คือ การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สมุดบันทึกการสนทนาจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว สูงกว่าการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนปกติ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 1 ภาคเรียนคือ ปีการศึกษา 2566 เป็นเวลา 3 เดือน เริ่มจากเดือน มิถุนายน - สิงหาคม 2566

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มาจากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการพูด หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษและกล้าแสดงออกในการใช้ประโยคคำถามกับครูและบุคคลต่างๆ เพื่อให้นักเรียนพูดเพื่อสื่อสาร และใช้น้ำเสียงหรือถ้อยคำ ตลอดจนการแสดงท่าทางประกอบในการพูด เพื่อถ่ายทอดอารมณ์และความคิดสร้างสรรค์

2. คำว่า การสื่อสาร (communications) มีที่มาจากรากศัพท์ภาษาละตินว่า communis หมายถึง ความเหมือนกันหรือร่วมกัน การสื่อสาร (communication) หมายถึงกระบวนการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อต่าง ๆ ที่อาจเป็นการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไปยังผู้รับสาร ซึ่งอาจจะใช้กระบวนการสื่อสารที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม หรือความจำเป็นของตนเองและคู่สื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดการรับรู้ร่วมกันและมีปฏิริยาตอบสนองต่อกัน บริบททางการสื่อสารที่เหมาะสมเป็น ปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล

การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต มนุษย์จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา การสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ การสื่อสารมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์มาก การสื่อสารมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ เป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร การสื่อสารมีประโยชน์ทั้งในแง่บุคคลและสังคม การสื่อสารทำให้คนมีความรู้และโลกทัศน์ที่กว้างขวางขึ้น การสื่อสารเป็นกระบวนการที่ทำให้สังคม เจริญก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้มนุษย์สามารถสืบทอดพัฒนา เรียนรู้ และรับรู้วัฒนธรรมของตนเองและสังคมได้ การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าแก่ชุมชน และสังคมในทุกด้าน

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และการสนทนา โดยใช้แบบบันทึกการสนทนา ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจะนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.2 การพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 1-243) ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยพัฒนามาจากผลการวิจัยหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ตามเจตนารมณ์มาตรา 80 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคมและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ เป็นการสร้างกลยุทธ์ใหม่ ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคล สังคมไทย เพื่อให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก ปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกในความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ซึ่งมีสาระสำคัญดังหัวข้อย่อยต่อไปนี้

1. ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับบาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. ระดับการศึกษา

การจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้แบ่งการศึกษาเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่านการเขียน การคิดคำนวณ การคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้ง ด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

2. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) เป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัด และความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน มีทักษะในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหา มีทักษะในการดำรงชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความดีงาม และมีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐาน ในการประกอบอาชีพ หรือการศึกษาต่อ

3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) เป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้น การเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน ตอบสนองความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน ทั้งด้านวิชาการ และวิชาชีพ มีทักษะ มีทักษะในการใช้วิทยาการและเทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ มุ่งพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ

4. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด และการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็น พื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

5. สาระ มาตรฐาน และตัวชี้วัดช่วงชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทร้อยกรอง (poem) สั้นๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน
3. เลือก/ระบุประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (non-text information) ที่อ่าน
4. ระบุหัวข้อเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบท สนทนา นิทาน และเรื่องสั้น

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและ ความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

1. สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน
2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือใน สถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม
4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม
5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด และการเขียน

ตัวชี้วัด

1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. พูด/เขียน สรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ (theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม
3. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผล สั้นๆ ประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา
2. บรรยายเกี่ยวกับเทศกาลวันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่และประเพณีของเจ้าของภาษา
3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัด

1. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
2. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัด

1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
- มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่างๆจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

6. คำอธิบายรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กรมวิชาการ (2544 : 201-202) ได้กำหนดคำอธิบายรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ดังนี้

6.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2

6.1.1 คำอธิบายรายวิชา

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทร้อยกรอง สั้นๆ เลือกรหรือระบุประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ และตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง และอ่านบทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจงตามสถานการณ์

พูด และเขียนความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ ขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ บรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว และหาเหตุผลสั้นๆ ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ ใช้เครื่องหมายวรรคตอน และลำดับตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองวันสำคัญ และความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย ค้นคว้า รวบรวมและสรุปข้อมูล/ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูดและเขียน ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้าความรู้ ข้อมูลต่างๆ จากสื่อ และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

7. การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2544 : 245-253) ได้กล่าวว่า การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อสารความหมายจริงๆ ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุม นั่นคือต้องประเมินทั้งความรู้ ซึ่งหมายถึง เนื้อหาทางภาษา ประกอบด้วย เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ประเมินทั้งความสามารถหรือประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึง ทักษะการนำความรู้ไปใช้ และประเมินขอบข่ายในการภาษา นั่นคือ สมรรถภาพในการสื่อสาร ซึ่งหมายถึง ทักษะการรู้จักปรับตนของนักเรียนในสถานการณ์การสื่อสารซึ่งในการประเมินต้องคำนึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วยและได้จำแนกรูปแบบของเกณฑ์การประเมินออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. เกณฑ์ในการประเมินแบบภาพรวม (Holistic Rating Scales)

เป็นแนวทางในการให้คะแนนประเมิน โดยพิจารณาจากภาพรวมของผลงาน โดยนำองค์ประกอบสำคัญที่บ่งบอกถึงผลงานที่คาดหวัง มาจัดทำเป็นรายการ ระบุคำอธิบายที่บรรยายลักษณะของเกณฑ์ในแต่ละรายการ เรียงเรียงต่อกันเป็นภาพรวมที่แสดงคุณภาพให้เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนในแต่ละระดับ กำหนดเป็นเพียงคะแนนเดียวสำหรับงานหรือการปฏิบัตินั้นๆ เหมาะที่นำมาใช้ในการประเมินทักษะการเขียน ทักษะการพูด เช่น ในการประเมินการใช้ภาษาสำหรับการเขียนแบบตอบไม่จำกัด องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การเลือก

คำศัพท์ การสื่อความ ความต่อเนื่อง ความเชื่อมโยง เครื่องหมายวรรคตอน ฯลฯ กล่าวคือ สามารถตรวจสอบความสามารถในการสื่อความ ความต่อเนื่องของแนวคิด ความคิดสร้างสรรค์ และความสละสลวยของภาษาได้

2. เกณฑ์การประเมินแยกส่วน (Analytic Rating Scales)

เกณฑ์การประเมินแยกส่วน คือแนวทางการให้คะแนนโดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงานที่มีลักษณะการตอบที่จำกัด ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางในการให้คะแนน โดยมีคำนิยามหรือคำอธิบายลักษณะของงานในส่วนนั้นๆ ในแต่ละระดับให้ชัดเจน กล่าวคือ กำหนดการพิจารณาเป็นประเด็นต่างๆ แยกกันในงานชิ้นเดียวซึ่งครูผู้สอนจะสามารถเปรียบเทียบงานนั้นได้โดยตรงกับเกณฑ์ที่กำหนด และส่วนใหญ่จะพิจารณาไม่เกิน 4 ด้าน

นอกจากนี้ยังมีการสร้างเกณฑ์การประเมินทางภาษา ซึ่งมีแนวทางต่างๆ ดังนี้

1. เกณฑ์การปฏิบัติ (Pragmatic Criteria) ประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาได้แก่การปฏิบัติตนของผู้เรียนที่แสดงถึงความสามารถทางด้านภาษา เช่น การวาดภาพตามคำสั่งที่ได้อ่านหรือฟัง หรืออาจจะเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความถึงสิ่งที่เขาควรปฏิบัติ เช่น ใช้ภาษาเขียนลำดับขั้นตอนการทำงานของตนเองได้

2. เกณฑ์ทางภาษา (Linguistic Criteria) ควรให้ครอบคลุมทั้งการใช้รูปคำศัพท์ รูปแบบประโยค ความถูกต้องในการออกเสียงสำหรับพูด และการเรียบเรียงประโยค

3. เกณฑ์ทางวัฒนธรรม (Culture Criteria) ต้องคำนึงถึงขนบธรรมเนียมประเพณี และแนวปฏิบัติอันเป็นวัฒนธรรมที่แสดงออกทางภาษา เช่น การต้อนรับ การขอบคุณ ขอโทษ หรือ ระดับภาษา เป็นต้น

4. เกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร (Strategic Criteria) ควรได้พิจารณายุทธศาสตร์ของผู้สอนที่จะทำให้การสื่อสารดำเนินไปอย่างราบรื่น เกิดความเข้าใจกันตามจุดมุ่งหมาย ยุทธศาสตร์ต่างๆ เหล่านี้ ได้แก่ ภาษาท่าทาง การใช้ภาษาเทียบเคียง ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว สภาวะทางอารมณ์

การพูดภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการพูด

เลเวล (Levelt. 1989 : 1) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า การพูดเป็นหนึ่งในทักษะที่ซับซ้อนที่สุดของมนุษย์ เป็นทักษะที่เป็นเอกลักษณ์ของมนุษย์ โดยปกติของเด็กแล้วจะเริ่มที่ทารกและการขับเคลื่อนการรับรู้ภาษาได้อย่างชัดเจนโดยทางกรรมพันธุ์สำหรับภาษาและการพัฒนาทางภาษา

มาร์ติน (Martin. 1987 : 3) ได้ให้ความหมายของการพูดเป็นความคิดมักจะอยู่ในรูปแบบของคตินิยมในการแสดงออกซึ่งใช้ภาษาพูด ทักษะของวรรณกรรมล้วนแล้วแต่มีประโยชน์ทั้งหมด ความสัมพันธ์นี้บางทีก็มักพูดถึงความจริงหรือไม่ก็พูดเพื่อการพัฒนาและสามารถทำให้ดูง่ายขึ้น

แลนคาร์ (Lanka. 2010 : Web site) ได้ให้ความหมายของการพูดเป็นการออกเสียงเพื่อการสื่อสารของมนุษย์ การพูดเป็นพื้นฐานของการสร้างประโยคโดยเป็นการรวบรวมคำศัพท์ในจำนวนมาก

ริมบี (Rimbi. 2010 : Web site) ได้ให้ความหมายของการพูดเป็นทักษะการแสดงออกโดยใช้วาจาเหมือนกับทักษะอื่นๆ ซึ่งมีความซับซ้อนกว่าทักษะอื่น สำหรับการพูดนั้นเหมือนยุ่งยากแต่เป็นเพียงการออกเสียงคำ

มินดา (Minda. 2010 : Web site) ได้ให้ความหมายของการพูดเป็นการใช้คำศัพท์จากเสียงสามัญการเปล่งเสียง ไหวพริบ ความสามารถในการใช้ภาษา การแสดงความคิดเห็นแลถงการณเป็นคาพูด

สรุปความหมายของการพูด คือ การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์โดยใช้ เสียง ภาษา แววดา สีหน้า ท่าทางต่างๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังให้เป็นที่เข้าใจกัน

2. ขั้นตอนการพูด

ฟีโอน่า (Fiona. 2010 : Web site) สรุปว่า ขั้นตอนการพูดมีดังนี้

1. ชั้นเตรียมก่อนการพูด

ชั้นเตรียมก่อนการพูดเป็นการวางแผนเพื่อเป็นแนวทางในการพูด ชั้นนี้ในความเป็นจริงแล้วต้องเริ่มก่อนที่ผู้เรียนจะพูด เปรียบได้ว่าเป็นประสบการณ์และการสังเกตของผู้เรียน ทั้งนี้รวมถึงปฏิกิริยาตอบโต้ทั้งภายนอกและภายในของผู้เรียนที่อยู่ในห้องเรียน ซึ่งทำให้มีผลกระทบต่อตัวผู้เรียนโดยตรงเพราะในการพูดแต่ละครั้งของผู้เรียน ผู้เรียนต้องรู้ว่าจะพูดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการสื่อสารกับผู้ฟังจึงจะถูกต้อง เพราะฉะนั้นกิจกรรมชั้นก่อนการพูดจึงเป็นกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้ผู้เรียนตอบสนองกับการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูด วัตถุประสงค์ก่อนการพูดจึงประกอบไปด้วย

1.1 การเลือกหัวข้อในการพูด

กิจกรรมที่ผู้เรียนใช้สำหรับเลือกหัวข้อการพูด โดยให้ผู้เรียนเลือกกิจกรรมที่มีก่อนจะพูดตามที่ยกตัวอย่างดังต่อไปนี้

- การรวบรวมองค์ความคิด
- การอ่านและการสืบค้นข้อมูล
- การฟังเพลง
- การดูวิดีโอ
- การฟังผู้อื่นพูด
- การจดจำสิ่งที่ได้รับมา
- การฟังการเล่าประสบการณ์ส่วนตัวของผู้อื่น

1.2 กำหนดวัตถุประสงค์

ผู้พูดพูดแสดงความคิดเห็น อารมณ์ ข้อเสนอแนะ และถ่ายทอดข้อมูลต่อผู้ฟัง ผู้เรียนต้องรู้ว่า “อะไรคือวัตถุประสงค์ของการพูด”

1.3 กำหนดผู้ฟัง

ผู้พูดต้องรู้ว่า “จะพูดให้ใครฟัง” เช่น

- 1.3.1 บุคคลที่คุ้นเคย ได้แก่ เพื่อน ครอบครัว ครู และบุคคลที่มีฐานะหรือตำแหน่งเท่าเทียมกัน
- 1.3.2 บุคคลทั่วไปที่รู้จัก ได้แก่ ชุมชน นักศึกษา

1.4 กำหนดรูปแบบ

ผู้พูดต้องคำนึงรูปแบบและข้อมูลที่จะนำเสนอไปเพื่อให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลมากที่สุด ยกตัวอย่างดังต่อไปนี้

- 1.4.1 เป็นการสนทนา พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ
- 1.4.2 เป็นการอภิปราย การสาธยาย การโต้ตอบ และการปรึกษาหารือ
- 1.4.3 เป็นการพูดอย่างเป็นทางการ
- 1.4.4 เป็นการนำเสนอแบบละคร
- 1.4.5 เป็นการพูดคนเดียว หรือละครที่ตัวละครพูดคนเดียว
- 1.4.6 เป็นการอ่านบทละคร
- 1.4.6 พูดสนทนากับครูในโรงเรียนโดยใช้แบบบันทึกการสนทนา

2. ชั้นพูด

การพูดโดยให้ผู้เรียนพูดคุยกับคู่สนทนา ซึ่งผู้เรียนเป็นผู้ที่พูดให้การสนับสนุนข้อมูลให้เข้ากับสภาพแวดล้อมนั้นๆ ให้โอกาสเตรียมการพูดในรูปแบบไม่เป็นทางการและการพูดประสบการณ์แบบเป็นทางการ การพูดประสบการณ์แบบเป็นทางการนั้นได้รับความอิสระเป็นอย่างมากในการถ่ายทอดความคิดและข้อมูลสู่ที่สาธารณะในกรณีที่สื่อสารกับผู้อื่น ผู้เรียนต้องยึดในรูปแบบการพูดทั้งรูปแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการพูดทั้งสิ้น ได้แก่

- เป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติ
- เป็นการบรรยายเรื่อง
- เป็นการนำเสนอโดยทำให้เพลิดเพลิน สนุกสนาน
- เป็นการบรรยาย บอกพรรณนา
- เป็นการอธิบาย ชี้แจง
- เป็นการขอร้อง
- เป็นการถามคำตอบ
- เป็นการกระจายความคิด
- เป็นการตรวจสอบ สำนวณสมมุติฐานในลักษณะที่แตกต่างกัน
- เป็นการสนทนา โต้ตอบ

หลักการที่ให้การสนับสนุนได้แก่

- การสาธยายหรือการวิพากษ์วิจารณ์ของผู้เรียนในรูปแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ยกตัวอย่าง เช่น ในรูปแบบการสนทนา การอภิปรายกลุ่ม การแสดงละคร แล้วให้ผู้เรียนบันทึกข้อมูลลงในสมุดบันทึก
- การแสดงการสนทนาเป็นทางการและไม่เป็นทางการของผู้เรียน
- ถ้าเป็นไปได้ให้ผู้เรียนบันทึกเสียงและภาพตามที่คุณเรียนสามารถฝึกฝนได้ก่อนที่จะพูดในสถานที่ที่อยู่ในแบบที่เป็นทางการ

3. ชั้นหลังพูด เวลาที่ใช้มีผลต่อเป้าหมายที่จะได้รับ

จากประสบการณ์การพูดที่เราพบเห็นทั้งในแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ จุดที่สำคัญคือ กระบวนการของแต่ละวิธีในรูปแบบเหล่านั้นที่มีผลกระทบต่อผู้เรียน เนื่องจากผลกระทบที่ได้รับเหล่านั้นแล้ว ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนเพื่อบรรลุเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถทางการพูดของผู้เรียน จากการประเมินและการวิจารณ์ความคิดพบว่า จุดประสงค์กิจกรรมหลังการพูดมีดังต่อไปนี้

ผู้เรียนมีโอกาสได้สะท้อนประสบการณ์ของผู้เรียนเอง ก่อนที่จะมีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าประสบการณ์มีผลต่อการพูดเป้าหมายในการปรับปรุง เมื่อผู้เรียนมีการตอบสนองต่อประสบการณ์ทางการพูดแล้ว ผู้เรียนก็จะเริ่มเห็นคุณค่าของสิ่งที่เขาได้ทำ พวกเขาจะสนใจว่าตนเองนั้นทำได้ดีมากน้อยเพียงใดและถ้าหากพบข้อบกพร่องผู้เรียนก็ต้องการที่จะหาทางปรับปรุงการพูดของพวกเขาให้ดียิ่งขึ้น ส่วนแนวทางในการพูดได้แก่

- การอภิปรายเกี่ยวกับการประเมินประสบการณ์ทางการพูด
- ถ้าผู้เรียนมีโอกาสพูด เขียน หรือนำเสนอที่หลายหลายเกี่ยวกับการพูดในทางที่แตกต่างกันจะทำให้การพูดของผู้เรียนดีขึ้น ยกตัวอย่างเช่น การสรุปการเรียนรู้ การประเมินของผู้สอน เมื่อผู้เรียนมีการตอบสนองต่อการพูดของผู้เรียนเอง ผู้สอนอาจจะให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับปัญหาที่พบ ผู้สอนอาจจะเสนอแนะข้อวิจารณ์ที่พบออกมาโดยการประชุมแบบการเขียนและอาจใช้คำพูดแนะนำผู้เรียน หรือการเขียนคำวิจารณ์กลับไป หรือไม่อาจอาจใช้ทั้งสองวิธี การประชุมในการตัดสินอาจจะมีเกณฑ์ในการตัดสินโดยเฉพาะคำถามที่จะใช้ในการตัดสิน โดยที่ครูจะทำแบบประเมินมาให้ผู้เรียนประเมินในชั้นเรียน

3. กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

เฮนรี่ (Henry. 2010 : Web site) สรุป การสอนพูดนั้นประกอบด้วยกิจกรรม ก่อนการพูด ระหว่างการพูด และหลังจากการพูด กิจกรรมการสอนพูดมีดังนี้

1. การถามประโยคคำถามง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น

1 Hello! My name is I'm from M.3. Can I ask you some questions?

2 What is your name?

3 How old are you?

4 What is your telephone number?

5 What is your favorite color?

6 What subject do you teach?

7 How many people are there in your family?

8 Can you play sport?

9 Can you eat spicy food?

10 I hope you have a great day, see you again next time.

2. การแสดงบทบาทสมมติ

การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีการทำให้นักเรียนได้พูดและแสดงออก นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติในหลากหลายบริบท สำหรับกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนให้ข้อมูลกับนักเรียน เช่น บทบาทของตัวละครนั้นๆ เขาคิดหรือรู้สึกอะไร เริ่มตั้งแต่ง่ายๆ จากการเลียนแบบสัตว์ เช่น เลียนการเดินของสัตว์ เลียนการบินของนก เลียนเสียงร้องของสัตว์ประเภทต่างๆ ไปจนถึงการแสดงละครเป็นเรื่องราว

3. ช่องว่างระหว่างข้อมูล

สำหรับกิจกรรมนี้ นักเรียนได้ใช้ความคิดในการทำงานเป็นคู่ นักเรียนคนแรกมีข้อมูลแต่นักเรียนคนที่สองไม่มีข้อมูลนั้น โดยนักเรียนคนแรกจะกระจายความรู้ให้นักเรียนคนแรก กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูลมีประโยชน์มากมาย เช่น การแก้ไขปัญหาหรือการรวบรวมข้อมูล ในทางเดียวกันแต่ละคู่มีบทบาทสำคัญเนื่องจากกิจกรรมไม่สามารถสมบูรณ์แบบได้ถ้าแต่ละคู่ไม่ค้นหาข้อมูลที่จำเป็น กิจกรรมเหล่านี้เป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพเนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสพูดอย่างกว้างขวางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของภาษา

4. การรายงาน

ก่อนการเรียน ผู้สอนให้นักเรียนอ่านหนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร และในห้องเรียนนักเรียนรายงานสิ่งเหล่านั้นให้เพื่อนฟังในสิ่งซึ่งนักเรียนค้นหาว่าที่นักเรียนสนใจ นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับประสบการณ์

5. บรรยายภาพ

การใช้ภาพในกิจกรรมพูดให้รูปภาพนักเรียนหนึ่งภาพและให้นักเรียนบรรยายสิ่งที่อยู่ในภาพ สำหรับกิจกรรมนี้นักเรียนสามารถทำในรูปแบบกลุ่ม แต่ละกลุ่มผู้สอนให้รูปภาพที่แตกต่างกัน นักเรียนอภิปรายภายในกลุ่ม จากนั้นให้นักเรียนบรรยายภาพกันภายในกลุ่มจนครบทุกคน กิจกรรมนี้ส่งเสริมการสร้างสรรคและจินตนาการของนักเรียน

รอนท์ (Ron. 2010 : Web site) กล่าวว่า กิจกรรมการสอนพูดมีดังต่อไปนี้

1. การแข่งขันการเล่าเรื่อง

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน เพราะเป็นกิจกรรมนักเรียนทุกคนนั่งเป็นวงกลมแล้วพูด/เล่าเรื่องอะไรก็ได้ที่นักเรียนชอบและสนใจ สำหรับกิจกรรมนี้ ครูเป็นผู้เริ่มเล่าเรื่องคนแรก โดยพูดประโยคสั้นๆ จากนั้นให้นักเรียนเริ่มเล่าเรื่องจากประโยคที่ครูพูดจบไป นักเรียนแต่ละคนต้องพูดคนละ สี่ถึงสิบประโยค นักเรียนสามารถเพิ่มตัวละครใหม่ๆ ได้

2. หาความแตกต่าง

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่และแต่ละคู่ได้ภาพ 2 ภาพที่แตกต่าง ตัวอย่างเช่น รูปภาพเด็กผู้ชายกำลังเล่นฟุตบอลและอีกภาพเด็กผู้หญิงกำลังเล่นเทนนิส ทั้งคู่ช่วยกันอภิปรายความเหมือนและความแตกต่างของสองภาพนั้น

3. การสัมภาษณ์

นักเรียนสามารถดำเนินการสัมภาษณ์โดยการเลือกหัวข้อกับเพื่อนๆ ในห้องเรียน เป็นความคิดที่ดีที่ครูจะได้จัดหัวเรื่องหลักๆ ที่ผู้เรียนรู้ และรู้ประเภทของคำถามที่นักเรียนสามารถถามหรือรู้วิธีการปฏิบัติ แต่นักเรียนควรเตรียมคำถามที่จะสัมภาษณ์ตัวนักเรียนเอง การสัมภาษณ์ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสในการฝึกความสามารถทางการพูดซึ่งไม่มีในห้องเรียนแต่การเรียนรู้นอกห้องเรียนช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะสังคมมากขึ้น หลังการสัมภาษณ์ นักเรียนแต่ละคนสามารถนำเสนอตัวเองในชั้นเรียนได้มากกว่านั้น นักเรียนยังสามารถสัมภาษณ์บุคคลอื่นและแนะนำคู่สัมภาษณ์ของตัวเองในชั้นเรียนได้

4. การวัดและประเมินผลการพูด

สติจิ้น และคนอื่นๆ (Stiggins and others. 2004 : 110) กล่าวว่า ผลของการประเมินใช้ได้หลายจุดประสงค์ มี 2 แบบ โดยครุมีเป้าหมาย 2 ประการคือ ทำให้ทราบว่านักเรียนเข้าใจและได้ความรู้มากน้อยเพียงใดแล้วเพิ่มข้อมูลในสมุดบันทึกเพื่อเตรียมตัวสำหรับการคำนวณระดับหลักสูตร เนื่องจากว่าการประเมินได้ออกแบบกฎเกณฑ์โดย นักเรียนตั้งใจที่จะใช้ผลจากการประเมินอย่างไรและบุคคลอื่นก็จะใช้การประเมินเช่นกัน นักเรียนตอบคำถามและการประเมินนั้นมีผลชัดเจน เฉพาะเจาะจงและบรรลุเป้าที่เหมาะสม การเริ่มต้นด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนนั้นมีความสำคัญเพราะการมีเป้าหมายที่แตกต่างย่อมมีผลต่อการแบบแผนการประเมินและความกว้างความลึกของเป้าหมายการเรียนรู้

ลูย์โอมา (Luoma. 2009 : 59 – 60) กล่าวว่า การประเมินการพูดเป็นสิ่งที่ยากเนื่องจากทักษะการพูดมีหลายปัจจัยซึ่งมีอิทธิพลต่อผลการประเมิน อย่างไรก็ตามบางคนสามารถพูดภาษาได้ดีนั้นเพราะว่าพวกเขาคาดหวังถึงคะแนนการสอบว่าคำตอบนั้นถูกต้อง เพียงแค่เหมาะสมสำหรับจุดประสงค์ของการพูด นั้นเป็นหลักการและแตกต่างจากเนื้อหาของครูและผู้ทดสอบพยายามที่จะทำให้สำเร็จทั้งหมดนี้ผ่านช่วงขั้นตอนที่แตกต่าง การพิจารณาการทดสอบการพูด คะแนนการพูดแสดงถึงความสามารถในการพูดภาษา แบบทดสอบมักอยู่ในรูปแบบของตัวเลข 6 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถตั้งคำถามและตอบคำถามง่ายๆที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ต้องการในชีวิตประจำวัน สามารถใช้รูปแบบการพูดที่สุภาพเหมาะสม แก้ไขปัญหาที่งานที่ได้รับเกี่ยวกับการพูดทั่วไป แต่เวลาพูดสนทนาค่อนข้างช้าและผิดโครงสร้างทางภาษา มักจะใช้ภาษามือและท่าทางช่วยให้เข้าใจมากขึ้น

ระดับที่ 2 แก้ไขปัญหาในการพูดเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันที่ต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลง่ายๆ อย่างไรก็ตาม ผู้พูดภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถพิจารณาได้จากข้อจำกัดของคำพูดที่แสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น การประสบความสำเร็จในการพูดก่อนการคาดการณ์ว่าคู่สนทนาจะช่วยผู้พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อความนั้น สาเนียงอาจชัดเจนกว่าภาษาเป้าหมาย ดังนั้นการเรียกร้องความพยายามมากๆจากคู่สนทนาที่ดัดขวางการประสบความสำเร็จในการพูด

ระดับที่ 3 พูดแก้ไขปัญหาในการพูดคล้ายกับสถานการณ์ที่สุด และสามารถพูดสิ่งที่กระทำในชีวิตประจำวัน พูดค่อนข้างช้า มีบางคำหยุดไม่เป็นธรรมชาติ สามารถเข้าใจได้แม้ว่าสื่อสารในรูปแบบเจ้าของภาษา ภาษาต่างประเทศ โครงสร้างภาษาอังกฤษ และคำศัพท์ ไปยังภาษาเป้าหมาย เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษาเป้าหมาย

ระดับที่ 4 พูดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการแสดงได้ดี แสดงได้โดดเด่นและชัดเจนระว่างการแสดงที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ บางประเด็นสามารถรายงานและอธิบายให้เห็นความคิดและความเข้าใจได้ดี สามารถพูดและบรรยายภาพ เสียง และประสบการณ์ แต่พูดอ้อมค้อมในแต่ละวัน การพูดสื่อสารเพราะภาษาไม่ชัดเจนเพียงพอ

ระดับที่ 5 พูดได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่มีการต้องสอบถามอย่างชัดเจน ในการแสดงทั้งท่าสีหน้าและท่าทาง แสดงเป็นตัวละครที่ได้รับบทบาทอย่างเป็นธรรมชาติ ความสัมพันธ์เหมาะกับระยะเวลา สามารถแสดงได้อย่างชัดเจนถึงรายละเอียดของเนื้อหาหรือแม้กระทั่งประเด็นที่ยากและซับซ้อน สามารถใช้สำนวนของเจ้าของภาษาในการแสดงออก และมีความแตกต่างในการแสดงเป็นอย่างดี

ระดับที่ 6 พูดสำเนียงเจ้าของภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ใช้ภาษาได้ดี ในการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางได้อย่างถูกต้อง แม่นยำในการแปล มีการใช้สำนวนภาษาหลากหลายเหมือนกับเจ้าของภาษา แสดงในหัวข้อที่ยากและซับซ้อน มีความคิดที่แตกต่างนำมาสู่การสรุปการรายงานที่เหมาะสม

5. การทดสอบทักษะการพูด

เบเกอร์ และเวสต์ทรี (Baker and Westrup, 2003 : 144 – 145) กล่าวว่า การทดสอบเป็นสิ่งสำคัญมากที่ทำให้ทราบว่า ทำไม่ต้องทดสอบการพูดของนักเรียน ดังนั้นควรตัดสินใจชนิดของการทดสอบเพื่อให้นักเรียนได้ลงมือทำ 4 ชนิดที่แตกต่างกันของการทดสอบ มีดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์เป็นชนิดที่พบมากที่สุดของการทดสอบ บางครั้งถูกเรียกว่าการทดสอบความก้าวหน้าหรือความสำเร็จ จะใช้เพื่อค้นหาสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ การทดสอบเหล่านี้จึงต้องเป็นไปตามเนื้อหาและภาษาของหลักสูตรหรือหนังสือเรียนที่ได้ใช้ ผู้สอนสามารถทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทุกสิ้นเดือน ทุกภาคเรียน หรือทุกปีหากผลการทดสอบเป็นที่น่าผิดหวัง บางทีผู้สอนต้องคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนที่ใช้ หรือว่าวัสดุใหม่ที่ถูกนำเร็วเกินไป อาจจะเป็นเพียงการทดสอบที่ยากเกินไป ดังนั้นควรให้ความคาดหวังที่แท้จริงกับนักเรียน กระตุ้นความสำเร็จของนักเรียน เพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ว่าเป็นสิ่งสำคัญ

2. การสอบวัดระดับ

การสอบวัดระดับทำให้ผู้สอนสามารถจัดเรียงเป็นกลุ่มนักเรียนกลุ่มเดียวกันและระดับที่เหมาะสม การทดสอบดังกล่าวต้องเป็นแบบทั่วไปมากที่สุดและครอบคลุมหลากหลายความสามารถ สอบวัดระดับความต้องการภาษาที่จะนักเรียนคาดหวัง ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะเชื่อมโยงการทดสอบอย่างใกล้ชิดกับหลักสูตรที่นักเรียนจะปฏิบัติตาม

3. การทดสอบวินิจฉัย

การทดสอบวินิจฉัยเสร็จที่จุดเริ่มต้นของหลักสูตร ทำให้สามารถค้นหาความต้องการที่แน่นอนของนักเรียนเพื่อสามารถวางแผนหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียนรู้ได้

4. การทดสอบความชำนาญ

การทดสอบความสามารถมักจะมีการกำหนดโดยสถาบันภายนอก โดยทดสอบความสามารถของนักเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตจริง

University of Cambridge ESOL Examination (2009 : Web site) สรุปเกี่ยวกับ การทดสอบเพื่อประเมินทักษะการพูดในการให้รายละเอียดถึงการทำงานของนักเรียน การทดสอบประกอบด้วย 3 ส่วน คือ การสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว การนำเสนออย่างสั้นและการสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล สิ่งเหล่านี้เป็นการดำเนินการและการประเมินโดยตรวจการพูดของผู้ทดสอบ ทำการบันทึกและทำเครื่องหมายโดยผู้ประเมิน การประเมินจะขึ้นอยู่กับ

1. ความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษาที่นักเรียนใช้ (ไวยากรณ์และคำศัพท์)
2. การพัฒนาการพูดสนทนาและการสร้างกระบวนการคิดของนักเรียน
3. ความคล่องแคล่วในการพูด
4. ความเข้าใจในการพูดออกเสียงของผู้เรียน
5. ความชัดเจนที่ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือในการพูดสนทนา

การทดสอบจะดำเนินการตรวจสอบเป็นรายบุคคลโดยผู้ทดสอบหลายคนคือ ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้รายวิชาต่างๆ โดยนักเรียนถือสมุดบันทึกการสนทนาไปให้ครูที่พบ และถามประโยคคำถามภาษาอังกฤษโดยไม่ดูประโยคในสมุดบันทึก เป็นการถามจากความเข้าใจและความคล่องแคล่วโดยเมื่อถามเสร็จแล้ว ครูที่นักเรียนถามจะลงชื่อเพื่อประเมินนักเรียนคนนั้นๆ

ความคิดสร้างสรรค์

1. ความหมายของความคิดสร้างสรรค์

แฮร์รี (Harris. 1998 : Web Site) กล่าวว่าไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถที่จะจินตนาการหรือคิดค้นสิ่งใหม่ เป็นความสามารถในการสร้างความคิดใหม่ๆ โดยการรวบรวม การเปลี่ยนแปลง หรือการประยุกต์ความคิดที่มีอยู่ออกมา บางคนมีความคิดสร้างสรรค์ที่น่าอัศจรรย์และน่าทึ่ง ในขณะที่คนอื่นๆ มีความคิดที่เป็นแบบธรรมดาสามัญ ทุกคนมีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญ เพียงแค่ดูจากการเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ในวัยเด็ก ในวัยผู้ใหญ่ ความคิดสร้างสรรค์จะถูกยับยั้งเพราะการศึกษาแต่ก็ยังคงมีอยู่และสามารถทำให้ความคิดสร้างสรรค์กลับมาตื่นตัวอีกครั้งได้แต่ต้องใช้เวลา

คอตต์เรลล์ (Cottrell. 2003 : Web Site) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการเกี่ยวกับจินตนาการและวิธีแก้ปัญหาเพื่อให้ง่ายต่อการทำงาน หากตอบในสิ่งที่เราต้องการศึกษาค้นคว้า ไม่ว่าจะเป็นการแก้ปัญหาในชีวิต การแก้ปัญหาศิลปะในทางด้านต่างๆ เป็นต้น

แซร์ซานี (Sarsani. 2006 : 221) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่ออกมาทันทีซึ่งไม่ได้เรียนรู้มาก่อน เหมือนกับศิลปะที่หลังไหลออกมาอย่างเป็นธรรมชาติเชื่อมต่อกับสิ่งที่มีอยู่ในขอบเขตของข้อมูล ความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดจินตนาการ ซึ่งเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการสร้างหรือผลิตความคิดใหม่ ๆ ที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณีหรือวัฒนธรรมความคิดแบบดั้งเดิม

ดาร์มดัส (Dharamdas. 2011 : Web Site) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ไม่ใช่กระบวนการคิดที่ยาก ไม่เหมือนกับวิทยาศาสตร์ที่ต้องหาค่าเฉลี่ยและค่าต่างๆ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้และสามารถกำจัดอุปสรรคในใจออกไปได้ ซึ่งจะทำให้ความคิดไหลไปตามธรรมชาติและสามารถสร้างสรรค์ได้อย่างอิสระ ความคิดสร้างสรรค์จะช่วยให้ได้รับสิ่งดีๆ ช่วยให้มีทัศนคติที่ดีขึ้น ความคิดสร้างสรรค์เป็นส่วนหนึ่งของความคิดในชีวิตประจำวัน ที่ไม่ได้กำหนดระยะเวลาและสถานที่ จะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์และสติปัญญา

2. ความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์

สตีเวนส์ (Stevens. 2000 : Web Site) ได้กล่าวไว้ว่า ในช่วงเวลาปัจจุบันในสหรัฐอเมริกามีการกล่าวถึงบทบาทของสถาบันการศึกษาในการเตรียมนักเรียนให้ประสบความสำเร็จในศตวรรษที่ 21 ดังนั้นจึงมุ่งเน้นในเรื่องของการศึกษา การศึกษาจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง วัฒนธรรมระดับชาติและระดับโลก และบทบาทการแสดง จะเป็นการพัฒนาความสามารถของเด็กในการคิดได้อย่างต่อเนื่อง ทัศนคติที่แพร่หลายในประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับการอบรมในด้านศิลปะ ดนตรี การเต้นรำ จิตรกรรมประติมากรรม บทกวี และการละครที่"นอกหลักสูตร" กิจกรรมที่ดีที่สุดจะเป็น กิจกรรมที่สร้างความสนุกสนาน นันทนาการ หรือวิธีการผลิตศิลปะฝีมืออาชีพ

ดังนั้นจึงมีการฝึกอบรมในกระบวนการคิดสร้างสรรค์ผ่านงานศิลปะที่ให้ความรู้ความเข้าใจ จินตนาการ และทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ที่สามารถให้ผลดีในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ และกระบวนการสร้างสรรค์ในขอบเขตอื่นๆ บทบาทที่ฝึกอบรมและการเรียนรู้เกี่ยวกับศิลปะ ในการศึกษาที่กำหนดเป้าหมายของการศึกษา เป้าหมายของการศึกษาคือการสร้างแรงบันดาลใจให้เด็กเกิดการตั้งคำถามและมีสติในการตัดสินใจ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และทำให้เขามีทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์

ในโลกอนาคตของเรา ก็จะเป็นเหมือนโลกที่อยู่ภายใต้ธุรกิจการศึกษา และการประสบผลสำเร็จในปัจจุบัน ไม่ได้ขึ้นกับ การสะสมความรู้เพียงเท่านั้น แต่มันเพิ่มเติมมาจาก การคิดเชิงสร้างสรรค์ ดังนั้นความคิดเชิงสร้างสรรค์ ทำให้การศึกษาในอนาคตมีความประสบผลสำเร็จ

ความคิดสร้างสรรค์เป็นทักษะการเรียนรู้ที่ไม่ยึดกฎเกณฑ์เป็นหลัก ความคิดสร้างสรรค์นั้นสามารถตอบสนองวัตถุประสงค์ใด ๆ ตามความคิดในจิตใจได้สำนึก พฤติกรรมคุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความต้องการทางอารมณ์ ดังนั้นความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นสิ่งสำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ เพราะฉะนั้นความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ดังนี้

1. สามารถปรับตัวในการแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้า
2. มีทักษะในการตั้งคำถามและการอภิปราย
3. มีความสามารถในการรับรู้และการตั้งสมมติฐาน
4. มีความสามารถในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
5. มีความสามารถในการทำงานกลุ่ม
6. มีความเอาใจใส่ มีความสามารถในการเห็นสิ่งที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ในผู้อื่น ๆ และมีความคิด ความสามารถในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
7. มีความรู้ลึกเคาะพตนเองและเคาะพผู้อื่น
8. ตั้งมั่นในศีลธรรม
9. ความสามารถในการเรียนรู้จากประสบการณ์ การสังเกตความผิดพลาด ความล้มเหลว เช่นเดียวกับความสำเร็จ
10. ได้รับการยอมรับและรู้ในจุดแข็งหรือจุดอ่อนของตัวเอง
11. ความสามารถในการเข้าใจแนวคิดทฤษฎีความรู้และนำไปใช้กับชีวิตประจำวันได้

แซร์ซานี (Sarsani, 2006 : 237) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่สำคัญต่อนักเรียนมากในชีวิตประจำวันและยังสำคัญในอนาคตอีกด้วย ดังนั้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียน ความคิดสร้างสรรค์เปรียบเสมือนกับเพชรที่อยู่ในก้อนหินที่สามารถส่องแสงได้อย่างสวยงาม

ฮอร์นเนอร์ และไรฟ์ (Horner and Ryf, 2007 : 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ไว้ 8 ข้อดังนี้

1. นักเรียนสามารถสร้างจินตนาการในความคิดเกี่ยวกับการตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้
2. นักเรียนสามารถค้นพบและเชื่อมต่อกับความคิดในการทดลอง
3. นักเรียนสามารถตรวจสอบและทำการทดสอบแหล่งที่มาได้
4. นักเรียนสามารถตั้งคำถามว่า ทำไม อย่างไร อะไร หรือ คำถามที่ผิดปกติ
5. นักเรียนสามารถหาทางเลือกและวิธีการที่แตกต่างจากเดิมได้
6. นักเรียนสามารถมองหาความคิดที่แตกต่างจากจุดอื่นๆ ในมุมมองทัศนคติ
7. นักเรียนตอบสนองต่อการสร้างสรรค์งานและปัญหาที่เกิดขึ้นในรูปแบบใหม่
8. นักเรียนสามารถเชื่อมโยงและมองเห็นความสัมพันธ์ในสิ่งนั้นได้

3. ลักษณะของความคิดสร้างสรรค์

ฟิชเชอร์ (Fisher. 2005 : 35-39) ได้กล่าวถึงลักษณะของความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. ความคล่อง (fluency) หมายถึงการดึงข้อมูลที่สะสมไว้ มาใช้เมื่อยามต้องการได้อย่างรวดเร็ว การคิดเป็นกระบวนการทางจิตซึ่งมีลักษณะเหมือนกล้ามเนื้อ ถ้าถูกใช้บ่อยกล้ามเนื้อหรืออวัยวะส่วนนั้นก็จะคล่องแคล่ว เช่นเดียวกันถ้าฝึกคิดบ่อยๆ ก็จะทำให้คิดได้อย่างคล่องแคล่ว สิ่งเร้าที่กระตุ้นให้คิดเป็นสิ่งสำคัญ

ดังนั้นกิจกรรมที่ฝึกให้เด็กคิดคล่องที่น่าสนใจก็คือ การใช้คำถามหรือคำสั่งเพื่อกระตุ้นการคิด ตัวอย่างลักษณะของคำถามหรือคำสั่งในการกระตุ้นการคิดคล่องมีดังนี้

- นึกถึงสิ่งของหลายๆสิ่งที่มีสีเหลือง กลม โปร่งใสเป็นแถบยาวๆ
- พุดคำสัมผัสคล้องจองให้ได้มากที่สุด
- พุดคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะให้ได้มากที่สุด
- แต่งประโยคจากอักษรต่อไปนี้ เช่น egbdf (every good boy deserves favors/ each girl buys duty free)

- แต่งโคลงกระทู้ขึ้นต้นด้วยอักษร หรือคำ ที่เป็นชื่อของตัวเอง

2. ความยืดหยุ่น (flexibility) หมายถึงความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคหรือสิ่งขวางกั้นได้ หรือความสามารถในการปรับเปลี่ยนวิธีแก้ปัญหา กิจกรรมปริศนา (puzzle) ต่างๆ สามารถใช้เพื่อฝึกความคิดยืดหยุ่นได้ เช่น

- ดึงก้อนไม้ขีดไฟออก 4 ก้านยังคงสี่เหลี่ยม 3 รูป (ขนาดไม่เท่ากันก็ได้)
- ใช้ก้อนไม้ขีดไฟ 6 ก้านเพื่อสร้างสามเหลี่ยม 4 รูป
- วาดเส้น 4 เส้นตัดผ่านจุด 9 จุดโดยไม่ยกดินสอ
- วาดภาพปลาโดยไม่ยกดินสอ

3. ความริเริ่ม (originality) หมายถึงการแสดงความคิดแปลกใหม่ ซึ่งสามารถใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กคิดแปลกใหม่ และไม่ธรรมดา ดังนี้

- กล่องไม้ขีดไฟทำอะไรได้บ้าง
- ผ้าห่มใช้ทำอะไรได้บ้าง
- อีฐใช้ทำอะไรได้บ้าง

หรือจะเป็นการถามให้เด็กใช้จินตนาการ เช่น

- ชีวิตมนุษย์ อีก 100 ปีข้างหน้าจะเป็นอย่างไร
- ลองออกแบบบ้านในอนาคตอีก 100 ปีข้างหน้าดูซิ

4. ความซับซ้อนละเอียดลออ (elaboration) หมายถึงการเพิ่มรายละเอียดในการคิดให้ซับซ้อนมากกว่าเดิม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- วาดภาพจากภาพที่ให้มา (ภาพซ้ายมือคล้ายตะขอ)
- ต่อเติมภาพที่ได้จากแมกกาซีนหรือหนังสือพิมพ์
- เพิ่มเติมสิ่งประดิษฐ์ให้แปลกประหลาด
- วาดภาพจากวงกลมที่ให้มา

การจัดกิจกรรมอาจทำเป็นกลุ่ม ประมาณ 6 คนให้เด็กวาดแล้วส่งต่อๆ ไปเรื่อยๆ โดยนักเรียนแต่ละคนมีเวลา 1 นาทีในการต่อเติมภาพ เมื่อเสร็จแล้วให้คนแรกดูว่าความคิดของเขาถูกเสริมแต่งมากน้อยเพียงใด แล้วหลังจากนั้นช่วยกันบรรยายภาพ

4. ประโยชน์ของความคิดสร้างสรรค์

แจคสัน (Jackson. 2007 : Web Site) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์มีประโยชน์หลากหลาย ซึ่งเป็นอีกหนึ่งทักษะที่มีคุณค่าในโลกของธุรกิจ ความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นประโยชน์ในทุกๆ ด้านของอุตสาหกรรมหรือด้านธุรกิจ โดยทั่วไปความคิดสร้างสรรค์ของคนมักจะเป็นความคิดที่มีความรวดเร็วและหลากหลาย นักคิดที่มีความคิดสร้างสรรค์จะมีไหวพริบที่รวดเร็ว ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ทำให้เป็นคนที่สามารถแก้ปัญหาได้สำเร็จ การสร้างความคิดของคนจะมาพร้อมกับการแก้ปัญหาในเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ช่วยให้บุคคลที่ไม่มีความชัดเจนในความคิดเกิดความคิดที่ดีขึ้น ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่เป็ประโยชน์มากสำหรับทุกๆอาชีพเพราะเป็นความคิดที่รวดเร็วและเป็นทักษะที่ดี การฝึกการคิดหรือพยายามคิดเรื่องใหม่ๆ เป็นประจำ จะทำให้เกิดความเฉียบแหลมในการคิดแก้ปัญหาต่างๆเพิ่มขึ้น

ความคิดสร้างสรรค์สามารถทำให้คนเกิดมุมมองใหม่ๆ นักคิดสร้างสรรค์จะเริ่มใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการดำเนินชีวิต ถึงแม้ว่านักคิดสร้างสรรค์นั้นจะไม่รู้เหตุผล เพราะความคิดสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ความคิดสร้างสรรค์สามารถเปลี่ยนทัศนคติของคน เพิ่มความมั่นใจในความสามารถและศักยภาพของตนเอง มีแรงกระตุ้นที่ทำให้คนแสดงออกถึงความสามารถได้ ทั้งหมดที่กล่าวมา ความคิดสร้างสรรค์คือสิ่งนำไปสู่ความสำเร็จ การใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาชีวิตและประสบความสำเร็จในเป้าหมายที่วางไว้

โอลกิน (Olguin. 2010 : Web Site) ได้กล่าวว่าความคิดสร้างสรรค์มีประโยชน์มากมายในโลกแห่งความเป็นจริงดังนี้

- ความคิดสร้างสรรค์เพียงเล็กน้อยทำให้ประสบความสำเร็จมากขึ้นได้
- มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น
- มีความก้าวหน้าในอาชีพการงานได้เร็วขึ้น
- เพิ่มกำลังรายได้จากการใช้ความคิดสร้างสรรค์
- ช่วยในการจดจำและแก้ปัญหาได้รวดเร็วและง่ายขึ้น
- มีความเพลิดเพลินและพึงพอใจกับงานมากขึ้น
- มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนร่วมงานและผู้บริหาร

5. กิจกรรมความคิดสร้างสรรค์

เคฟ (Cave. 1996 : Web Site) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมความคิดสร้างสรรค์หนึ่งกิจกรรมที่น่าสนใจ คือ การระดมสมอง ซึ่งได้กลายเป็นกิจกรรมที่ใช้ทั่วไปในการสอนภาษาอังกฤษ และเป็นคำทั่วไปสำหรับกิจกรรมความคิดสร้างสรรค์ พื้นฐานของการระดมสมองเป็นการใช้ความคิดในสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับการตัดสินใจ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่ากิจกรรมระดมสมองเป็นกิจกรรมที่มีคุณภาพอย่างสูงในการหากิจกรรมกลุ่ม เป็นกิจกรรมที่แยกออกจากกิจกรรมการคิด

ไมเคิล มอร์แกน กล่าวว่า กิจกรรมระดมสมองเป็นกระบวนการทำงานกลุ่มที่ดีที่สุดหากปฏิบัติตามข้อปฏิบัติดังนี้

- มีการกำหนดปัญหาไว้อย่างชัดเจน
- รวบรวมความคิดเห็นทั้งหมดของสมาชิกในกลุ่ม
- แต่ละกลุ่มจะต้องมีจำนวนสมาชิกที่เหมาะสม

กิจกรรมการระดมความคิดเป็นกิจกรรมแบบดั้งเดิมที่เกิดจากกระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Edward de Bono 1996) ความคิดรวบยอดของกิจกรรมระดมสมองคือ ข้อคิดเห็นของบุคคลอื่นจะช่วยกระตุ้นกระบวนการเรียงลำดับความคิดของตนเอง ความคิดสร้างสรรค์เป็นการอธิบายเทคนิคการใช้กระบวนการคิด เราควรจะได้รับฟังความคิดเห็นของบุคคลในกลุ่ม c และใช้เวลาในการทบทวนความคิดของตนเอง การคิดแบบเป็นกลุ่มโดยใช้กระบวนการระดมสมองจะช่วยสร้างกระบวนการคิด แต่การคิดคนเดียวจะทำให้เกิดทิศทางความคิดที่เด่นชัด อย่างไรก็ตามเมื่อบุคคลเกิดความคิดขึ้นมา กระบวนการกลุ่มจะช่วยพัฒนาความคิดของบุคคลมากขึ้น

ทอมสัน (Thompson. 2010 : Web Site) กล่าวถึงกิจกรรมความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

- เกมคำศัพท์ สามารถช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์เนื่องจากเกมคำศัพท์สามารถส่งเสริมให้เด็กสร้างความสัมพันธ์ของความคิดสร้างสรรค์และความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่แตกต่าง ซึ่งมีความหลากหลายของเกมคำศัพท์ที่สามารถส่งเสริมให้มีความคิดสร้างสรรค์ ตัวอย่างเช่น ความพยายามในรายการสี่หรือห้าคำที่เกี่ยวข้องกันในคำอื่น ๆ ได้ มีเด็กที่ดูรายการซึ่งมีความตั้งใจในการตั้งชื่อ คำว่าการเชื่อมต่อ ตัวอย่างเช่น คำว่านอนหลับ ประกวต และ เครื่องหมาย บนแผ่นกระดาษ เด็กก็จะพยายามที่จะคาดเดาคำที่เกี่ยวข้องกับคำว่า ความงาม สำหรับเกมนี้จะรองรับเด็กหลายคนที่ยพยายามเชื่อมโยง

- เกมสร้างภาพในความคิด สามารถช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เพราะเกมนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยและรูปร่างรูปแบบมากระตุ้นจินตนาการและความสามารถในการสร้างภาพ วิธีหนึ่งในการกระตุ้นให้เกิดความคิดออกมาเป็นภาพนามธรรมคือ ให้ผู้เรียนมองไปที่ภาพแล้วอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่เห็น แล้วเลือกภาพที่มีอยู่ทั่วไปเลือกเพียงสองภาพ เช่น ภาพแจกันหรือภาพของสองใบหน้า ขึ้นอยู่กับวิธีการมอง ผู้เรียนที่มีทักษะทางความคิดที่ยืดหยุ่นจะมองเห็นทั้งสองด้านของภาพ อย่างไรก็ตามครูอย่าไปหยุดอยู่แค่คำตอบเหล่านี้เพราะนักเรียนมองภาพด้วยทัศนคติและเป้าหมายที่แตกต่างกัน ที่สำคัญคือปล่อยให้ผู้เรียนได้จินตนาการไปโดยไม่ยับยั้งหรือต่อต้านถึงแม้จะเป็นความคิดที่แปลก

- เกมวาดภาพ ซึ่งรวมไปถึงประโยชน์ของเกมการสร้างภาพและเกมคำศัพท์เป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การวาดรูปร่างช่วยให้เด็กที่จะเล่นกับเรื่องที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงและสร้างในรูปทรงที่มีอยู่มากกว่าเรื่องที่คงที่ เช่น รูปภาพ สำหรับเกมที่เหมาะสำหรับการวาดภาพ เว็บไซต์แนะนำการสอนการคิด เด็กวาดเส้นโค้งง่ายๆในชิ้นส่วนของกระดาษหรือคณะกรรมการและขอให้สิ่งที่มันอาจจะเป็น จากนั้นเด็กแต่ละคนวาด squiggle และมีพวกเขาใช้รูปร่างเพื่อสร้างสิ่งที่ซับซ้อนมากขึ้น พวกเขาสามารถทำเช่นนี้ในคู่หรือคนเดียว พวกเขาสามารถพูดคุยภาพวาดของพวกเขาเกี่ยวกับพันธมิตรกับส่วนที่เหลือของเด็กหรือกับคุณ

- เกมวาดภาพ ซึ่งรวมไปถึงประโยชน์ของเกมการสร้างภาพและเกมคำศัพท์เป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การวาดรูปร่างช่วยให้เด็กที่จะเล่นกับเรื่องที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงและสร้างในรูปทรงที่มีอยู่มากกว่าเรื่องที่คงที่เช่นรูปภาพ สำหรับเกมที่เหมาะสำหรับการวาดภาพ เว็บไซต์แนะนำการสอนการคิดโดยให้เด็กวาดเส้นโค้งง่ายๆในชิ้นส่วนของกระดาษหรือบอร์ดและถามถึงสิ่งที่วาดเท่าที่จะเป็นไปได้ จากนั้นเด็กแต่ละคนวาดเส้นโค้งโดยใช้รูปร่างเพื่อสร้างสิ่งที่ซับซ้อนมากขึ้น สามารถทำเป็นคู่หรือเดี่ยวก็ได้ ให้เด็กพูดคุยอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่วาดให้คู่ตนเองฟัง พูดให้นักเรียนคนอื่นๆที่เหลือ หรือพูดให้ตัวครูเองฟัง

6. การประเมินความคิดสร้างสรรค์

เอส ปราสาท (s. Prasad. 2009 : 19) ได้กล่าวไว้ว่า มีการทดสอบมากมายสำหรับการวัดความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก เช่น การทดสอบมินนิโซตาของความคิดสร้างสรรค์ การทดสอบทอรัลซ์ของการคิดของสมาคมทดสอบ เครื่องมือวัดความคิดสร้างสรรค์ของวอลลิซและโคแกน ในการประเมินความคิดสร้างสรรค์จะต้องมีเงื่อนไขที่สนับสนุนและใช้ในการประเมินความคิดสร้างสรรค์ดังนี้

1. เวลา เพื่อให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ เด็กจะต้องไม่ถูกบังคับมากเกินไป ให้มีเวลาว่างสักเล็กน้อย เพื่อเล่นโดยใช้ความคิดและมโนภาพแล้วพยายามสร้างสรรค์ออกมาในรูปแบบใหม่และแบบดั้งเดิม
2. การอยู่ลำพัง เพียงแค่อยู่ห่างจากความกดดันในกลุ่มของสังคม ก็ถือว่าสามารถเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้ เหมือนถ้อยคำของนักร้องที่ว่า ต้องใช้เวลาและการอยู่ลำพังเพื่อพัฒนาชีวิตที่เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ศศิธร โรจนธรรมรักษ์ (2552 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การส่งเสริมกระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยใช้ทฤษฎีของฟอยเออร์สไตน์ กลุ่มประชากรในงานวิจัยเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 39 คน จากโรงเรียน บางปะกอกวิทยาคม ในการวิจัยจะทำการสุ่มเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 คน เครื่องมือ ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลวิจัยได้แก่ งานเขียนของนักเรียน, แบบสอบถาม หลังการวิจัย และการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีรูปแบบ ในการวิจัยทุกครั้งก่อน ที่นักเรียนจะเริ่มงานเขียน ผู้ทำวิจัยจะทำการอภิปรายกับผู้เรียน ถึงประเด็นหลักสามข้อคือ ความตระหนักถึงประโยชน์ ความเกี่ยวข้องของ ประสบการณ์ การเขียนกับสถานการณ์อื่นๆ และความมั่นใจว่าเข้าใจคำสั่งชัดเจน หลังจากนั้นผู้สอนได้เสนองานเขียนแก่นักเรียนโดยการใช้วิธีการที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้น ให้ผู้เรียนทำงานให้สมบูรณ์ และผู้สอนได้ลดความช่วยเหลือผู้เรียนทีละน้อย กลุ่มประชากร เขียนงานทั้งหมดห้าชิ้น ซึ่งใช้แบบเรียนสองชนิด คือ แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นตามทฤษฎีของ ฟอยเออร์สไตน์ และแบบฝึกหัดที่ได้ปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องตามทฤษฎีของฟอยเออร์สไตน์ หลังจากนั้นงานเขียนของกลุ่มประชากรจะถูกตรวจนับเพื่อหาปริมาณความคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยผู้ตรวจห้าคน โดยใช้เกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คะแนนของกลุ่มตัวอย่างจะเป็นเครื่องบ่งชี้ ถึงความก้าวหน้าทางความคิดหลังการใช้ทฤษฎีของฟอยเออร์สไตน์ จากการศึกษาวิจัยพบว่า การใช้ทฤษฎีของฟอยเออร์สไตน์นักเรียนไม่สามารถบ่งชี้ถึง ประสิทธิภาพของทฤษฎีนี้ได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ผู้ทราวิจัยได้พบปัญหาจากการใช้ ทฤษฎีนี้ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่าทฤษฎีนี้สามารถปรับทัศนคติของเด็กต่อการเขียนไปในทางที่ดีขึ้น และทำให้ให้นักเรียนตระหนักถึงความสามารถของตนเองมากยิ่งขึ้น

หงส์สุนีย์ เอื้อรัตนรักษา (2552 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้รูปแบบการคิดแก้ปัญหาอนาคตตามแนวคิดของทอแรนซ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลสวนสนุก จำนวนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 76 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 38 คน กลุ่มควบคุมจำนวน 38 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมทดสอบก่อนการทดลองและหลัง การทดลองในระยะเวลาทดลองนั้นนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามรูปแบบการคิด แก้ปัญหาอนาคตตามแนวคิดของทอแรนซ์ จำนวน 15 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามปกติ โดยใช้เนื้อหาของกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หน่วยที่ 11 เกี่ยวกับข่าว เหตุการณ์ และวันสำคัญ ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองและระยะติดตามผลหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า สมมติฐานการวิจัยได้รับการสนับสนุน โดยที่คะแนนความคิดสร้างสรรค์ หลังการทดลอง และระยะติดตามผลหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และคะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังการทดลองและระยะติดตามผลหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

แมราโพดี (Marrapodi. 2005 : 8-18) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่อง การศึกษาและเปรียบเทียบทฤษฎีการคิดวิจารณ์ญาณและความคิดสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์ส่วนใหญ่จะกล่าวถึงความคิดส่วนบุคคลและวิธีการสร้างสรรค์กระบวนการทำงาน มีการสำรวจความคิดสร้างสรรค์จากกลุ่มคนที่เข้าอยู่ในโรงละคร และการประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน มีการกำหนดรูปแบบของความคิดสร้างสรรค์ไว้หลายลักษณะ เช่น การรวบรวมแนวความคิด การเสนอแนวความคิดที่แตกต่าง รูปแบบ3P (กระบวนการ ผลผลิต บุคคล และการนำเสนอ) ความคิดสร้างสรรค์ถูกมองว่าเป็นกระบวนการมากกว่าผลผลิต และมีความหลากหลายของทฤษฎี ความคิดสร้างสรรค์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้จะต้องได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญว่ามีกระบวนการความคิดสร้างสรรค์มากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแล้วการตรวจสอบผลผลิตทางความคิดสร้างสรรค์ อาศัยสมมติฐานที่ว่า “ผู้มีความคิดสร้างสรรค์จะมีศักยภาพทางความคิดที่ดี”

ความคิดสร้างสรรค์ถูกกำหนดให้เป็นสิ่งที่แตกต่างจากปัญญา เพราะว่าความคิดสร้างสรรค์ไม่ได้จำกัดขอบเขตของงานและรูปแบบในการเรียนรู้ แต่เกี่ยวข้องกับกระบวนการที่ซับซ้อนที่สัมพันธ์กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ความคิดสร้างสรรค์เป็นส่วนหนึ่งของนวัตกรรม

ในขณะที่ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการคิดของแต่ละบุคคล ยังมีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งมีการรายงานถึง สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับกระบวนการคิดสร้างสรรค์ดังนี้คือ บุคคลจะมีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์มากขึ้นเมื่อมีแรงจูงใจจากภายใน นอกจากนี้ยังมีการทดลองพบว่าบุคคลแต่ละคนจะมีความแตกต่างด้านกระบวนการคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดลองดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าบุคคลแต่ละคนมีศักยภาพทางความคิดที่แตกต่างกัน เจ ฮาร์จรีฟส์ (J. Hargreaves. 2009 : Web Site) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่อง การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กจากเพลงบทความนี้ รายงานการศึกษาถึงทดลองที่เป็นผลมาจากการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ๆ โดยใช้เพลง ได้ศึกษาและดำเนินการในโรงเรียนประถมที่มีสองกลุ่มที่ตรงกันของเด็ก 6 ปี ในช่วงระยะเวลาหกเดือนที่เรียนดนตรี สำหรับกลุ่มทดลองนั้นจะประกอบไปด้วยกิจกรรมการแต่งเพลงที่หลากหลาย ในขณะที่ผู้เรียนกลุ่มควบคุมไม่ได้ทำกิจกรรมใด ๆ แต่จะถูกสอนโดยครูเป็นศูนย์กลาง เด็กในกลุ่มทดลองที่จะได้รับโอกาสและประสบการณ์ที่หลากหลายในการแต่งเพลงจากเสียงขับร้องของพวกเขา การแสดงลีลาประกอบ และเสียงเครื่องดนตรี ผู้ดูแลเว็บการประเมินความคิดสร้างสรรค์ในเพลง MCTM (Webster, 1987, 1994) ได้จัดการวิธีการใช้โปรแกรมการเรียนการสอน ก่อนและหลังเรียน ในหกเดือน (เช่น Pre - test และ Post - test) เพื่อประเมินความคิดสร้างสรรค์ของเด็กในแง่ของดนตรีทั้งสี่อย่าง ได้แก่ ความหลากหลาย ความยืดหยุ่นทางดนตรี ความคิดริเริ่ม และไวยากรณ์ การวิเคราะห์พบว่าการกระทำอย่างมีนัยสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะส่งเสริมความยืดหยุ่นดนตรี ความคิดริเริ่มและไวยากรณ์ของเด็กในการแต่งเพลง

บทที่ 3 วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียน ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย
2. ขั้นตอนดำเนินการวิจัย
3. เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือ
4. เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนแบบร่วมมือ (Collaborative Classroom Action Research) โดยมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 5 คน 1 ห้องเรียน

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ใช้เวลาในการวิจัย ทั้งสิ้น 1 ภาคเรียน คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพิจารณาจากหนังสือ เอกสารประกอบการวิจัย และคู่มือการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้นำหลักการและขั้นตอน ของการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ Kemmis และ McTaggart โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน (Phase) ดังนี้

1. สำรวจปัญหา (Exploring Problem) ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ปัญหาที่พบมากที่สุดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือ ปัญหาด้านการพูด นักเรียนยังขาดทักษะทางด้านการพูด และการสนทนา เพราะส่วนใหญ่ นักเรียนได้ฟังครูพูด ในห้องเรียนเท่านั้นไม่ได้ฝึกพูดโดยตรงจากเจ้าของภาษา และมีการเรียนการสอนที่เน้นเฉพาะส่วนของ grammar ซึ่งละเอียดในส่วนของภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนยังขาดทักษะการพูดสนทนากับครูต่างชาติ เนื่องจากไม่กล้าที่จะพูดหรือถามเป็นภาษาอังกฤษในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ไม่ท้าทายและไม่กระตุ้นผู้เรียน ด้วยข้อเสียของกิจกรรมเหล่านี้ ผู้วิจัยจึงนำไปสู่การใช้กิจกรรมการถามครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ พัฒนาทักษะการพูด มาช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญนักเรียนต้องได้พูด เลียนแบบเสียงเจ้าของภาษา ออกเสียงอย่างถูกต้อง พูดสื่อ

ความหมายโดยการใช้แบบบันทึกการสนทนาที่หลากหลาย เมื่อสามารถพูดภาษาอังกฤษได้แล้ว นักเรียนจะสามารถพัฒนาไปสู่ทักษะ ฟัง อ่าน และเขียนได้อย่างถูกต้อง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุต่างๆ จากปัญหาดังกล่าวจึงได้วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุที่เกิดขึ้นและร่วมกันหาแนวทางแก้ไขปัญหาโดย ผู้วิจัยได้นำสื่อการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ จากหนังสือที่เหมาะสมและมีศักยภาพในด้านการพูดเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนาของนักเรียน เป็นการสื่อการเรียนที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดที่มีประสิทธิภาพ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบบันทึกการสนทนา ชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าความรู้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ แนวการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การวิจัยเชิงปฏิบัติการเทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น เทคนิคการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง การสังเกตโดยผู้ร่วมวิจัยจากคณะครูต่างกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การสัมภาษณ์เพื่อนามาใช้ในการวิจัย

2. ชั้นปฏิบัติการในรูปวงจร มีทั้งหมด 3 วงจร 1 วงจร มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นวางแผน (Plan) ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการเรียนรู้ สื่ออุปกรณ์การสอน และเครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตเพื่อใช้ในการวิจัย

2.2 ขั้นปฏิบัติตามแผน (Action) เป็นขั้นตอนที่ลงมือดำเนินการสอนตามแผนการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ชั้นปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 1 แผนที่ได้เตรียมไว้

2.3 ขั้นสังเกต (Observation) ขั้นนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่กำหนดไว้โดยผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในด้านการเรียน และพฤติกรรมด้านการพูดและสภาพแวดล้อมของห้องเรียน การสังเกตของผู้ร่วมวิจัยเป็นผู้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของครู ในขณะที่การสอน เช่น การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ความเป็นธรรมชาติในการจัดกิจกรรม การใช้กิจกรรมพัฒนาการพูดสนทนาที่ได้เตรียมไว้ อารมณ์ของครูขณะจัดกิจกรรมตลอดทั้งสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน และการสัมภาษณ์ เป็นการสุ่มสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มี ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ บันทึกข้อมูลและผู้เก็บข้อมูลในขณะเดียวกัน

2.4 ขั้นสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflection) ขั้นนี้เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากชั้น การสังเกตโดยผู้ร่วมวิจัย การสัมภาษณ์ และการสนทนา มาร่วมกันวิเคราะห์ ดังนั้นผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ทำการสังเกตเพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว และเพื่อปรับปรุงคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดในวงจรต่อไป

เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้แก่

1.1 แผนการสอน ที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา จำนวน 1 แผน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 What should I do? จำนวน 1 แผนการสอน 12 ชั่วโมง

1.2 แบบประเมิน

- 1.2.1 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเนื้อหาที่กำหนด
- 1.2.2 แบบประเมินการสนทนาระหว่างนักเรียนกับครู
2. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สาระต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษา ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ การพูดภาษาอังกฤษ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2 เลือกหน่วยการเรียนรู้ (Unit) และหัวเรื่อง (Topic) ของระดับชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ที่มีความเหมาะสม
 - 2.3 เลือกเนื้อหาจากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ที่สอดคล้องกับ Unit Topic
 - 2.4 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ระดับชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 1 แผน
 - 2.5 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 1 แผน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาตรวจสอบ แก้ไขเนื้อหาแต่ละขั้นตอนของแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา
 - 2.7 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความถูกต้องอีกครั้ง แล้วจึงจัดพิมพ์ฉบับจริงเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย
3. แบบบันทึกการสนทนา ใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนกลุ่มเป้าหมายใช้ประโยคคำถามภาษาอังกฤษในการสอบถามครูในโรงเรียนและให้ครูที่นักเรียนสอบถามนั้นลงชื่อเพื่อประเมินความสามารถในการพูด

เทคนิคในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้เทคนิคดังต่อไปนี้

- 2.1 การสนทนา เป็นการฝึกการพูดภาษาอังกฤษและกล้าแสดงออกในการสอบถามข้อมูล ระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน การสนทนาแต่ละครั้งจะนำไปสู่แนวทางการปฏิบัติ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในวงจรต่อไป
- 2.2 การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง เป็นการสังเกตพฤติกรรมการณ์เรียนและพฤติกรรมการณ์พูดของนักเรียนที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินกิจกรรมการเรียน
- 2.3 การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง เป็นการสัมภาษณ์นักเรียนบางคนและผู้วิจัยต้องการข้อมูลเพิ่มเติมจากข้อมูลที่ได้จากสนทนาและการสังเกตความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบบันทึกการสนทนา เพื่อพัฒนาทักษะการพูด
- 2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการพัฒนาทักษะการพูด ชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว โดยใช้โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเก็บข้อมูล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เป็นเวลา 1 ภาคเรียน โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้
 1. วงจรที่ 1 สอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 What should I do ใช้เวลา 12 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง และการสนทนาแลกเปลี่ยนความ

คิดเห็นระหว่างครูและนักเรียนแล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ครั้งที่ 1 เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงจากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยเพื่อใช้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวงจรต่อไป

2. ปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงจากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วงจรที่ 1 เพื่อใช้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตโดยผู้ร่วมวิจัย การสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างครูและนักเรียน และการสัมภาษณ์ ประเมินผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา ตามจุดประสงค์ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำมาวิเคราะห์ผลการวิจัย โดยการใช้เทคนิคสามเส้า (Triangulation) และเขียนรายงานโดยการพรรณนาวิเคราะห์ตามรูปแบบของการวิจัยปฏิบัติการ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนาของนักเรียน ก่อนทำการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนาของนักเรียน ก่อนทำการศึกษาค้นคว้า

ด้านทักษะการพูด นักเรียนทุกคนสามารถพูดภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาได้เพียงคำ วลี หรือประโยคสั้นๆ ง่ายๆ เท่านั้น เช่น คำทักทาย คำกล่าวเวลาแบบง่ายๆ การถามทุกข์สุข ชื่อสถานที่ ชื่อผลไม้ ชื่อเครื่องดนตรี อุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์กีฬา สิ่งของต่างๆ ในชั้นเรียน แต่ไม่สามารถพูดบทสนทนายาว ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งนักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดความเข้าใจและความคิดที่สร้างสรรค์ออกมาเป็นคำพูดหรือเขียนเป็นคำศัพท์ วลีหรือประโยคในภาษาอังกฤษที่ซับซ้อนได้ ทั้งยังไม่กล้าแสดงออกในการถาม-ตอบ กับครูต่างชาติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียน ชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 5 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัยไว้ 3 วงจร และเครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ 1 แผน เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ What should I do?

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

1. การสะท้อนผลการปฏิบัติ วงจรที่ 1

1.1 ชั้นกิจกรรมก่อนพูด

ชั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างและเนื้อหา โดยเริ่มที่ครู ให้นักเรียนดูวิดีโอ นำเข้าสู่บทเรียน แล้วถามนักเรียน “What should I do?” จากนั้นครูสอนคำศัพท์ และให้นักเรียนฟังเสียงคำศัพท์ ดูวิดีโออธิบายคำศัพท์ประกอบ พร้อมทั้งออกเสียงตามและสะกดคำศัพท์โดยเลียนแบบเสียงของเจ้าของภาษา จากนั้นอธิบายการใช้โครงสร้างประโยค ฟัง 2-3 ครั้ง เพื่อสร้างความคุ้นเคยและให้นักเรียนฝึกพูดและทบทวนคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นครูจึงให้นักเรียนฝึกพูดโครงสร้างประโยค 2 - 3 รอบ แล้วให้นักเรียนแต่ละคน ฝึกถามกันโดยใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่เรียนมา จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในการเรียนและสนใจในกิจกรรมที่ครูนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพราะสื่อเสียงคำศัพท์ และวิดีโออธิบายคำศัพท์ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในบทเรียนและมีความทะเยอทะยานที่จะเรียนรู้ ในด้านความสามารถทาง การพูด ปรากฏว่าในช่วงการฝึกออกเสียงคำศัพท์และการสนทนา นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเรียบเรียงคำพูดให้เป็นประโยคได้ เวลาครูถามคำถาม นักเรียนจะไม่เข้าใจว่าครูถามถึงอะไร จึงทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะตอบคำถาม เนื่องจากกลัวว่าตนเองจะตอบหรือออกเสียงอย่างไร ผิด ครูใช้วิธีการกระตุ้นความมั่นใจจนนักเรียนกล้าออกเสียงคำศัพท์ และพูดได้ถูกต้อง

ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับการสังเกตโดยผู้ร่วมวิจัยซึ่งต่างลงความเห็น ว่า นักเรียนทุกคนมีความสนใจและตื่นตัวกับกิจกรรมที่แปลกใหม่ นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ เนื่องจากมีวิดีโออธิบายคำศัพท์ แต่ นักเรียนยังออกเสียงคำศัพท์ได้ไม่ถูกต้อง และบอกความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษได้บางคำเท่านั้น เพราะนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษา ทำให้นักเรียนไม่กล้าออกเสียงหรือตอบคำถามเพราะกลัวว่าจะตอบผิดข้อมูลดังกล่าวนี้ยังสอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักเรียนผู้ร่วมวิจัย

1.2 ชั้นกิจกรรมขณะการพูด

กิจกรรมที่นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรม การเรียนรู้ไว้ 1 กิจกรรม คือ กิจกรรม Funny Asking โดยครูให้นักเรียนไปถามประโยคคำถามเพื่อสนทนาภาษาอังกฤษกับครูในโรงเรียนโดยใช้ประโยคดังต่อไปนี้

1. Hello! My name is I'm from M.3. Can I ask you some questions?
2. What is your name?
3. How old are you?
4. What is your telephone number?
5. What is your favorite color? ๓๓
6. What subject do you teach?
7. How many people are there in your family?
- 8 .Can you play sport?
9. Can you eat spicy food?
- 10 .I hope you have a great day, see you again next time.

ครูในโรงเรียนเป็นผู้ประเมินทักษะการพูด และบันทึกลงชื่อในแบบบันทึกการสนทนาของนักเรียนรายบุคคล มีนักเรียน จำนวน 2 คน ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เลย มีนักเรียน จำนวน 2 คนที่พอจะพูดได้ตามเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด และนักเรียน จำนวน 1 คน ผ่านเกณฑ์ จากการประเมินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ของนักเรียน กลุ่มเป้าหมายรายบุคคลระหว่างการทำกิจกรรม เมื่อพิจารณาปรากฏว่า นักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 5 คน มีนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก จำนวน 1 คน เกณฑ์ระดับดี จำนวน 2 คน และเกณฑ์ระดับพอใช้ จำนวน 2 คน ซึ่งระดับดี คิดเป็นร้อยละ 20 ระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 40 และระดับปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 20

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลและอภิปรายผล รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว สรุปผลการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ในครั้งนี้ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยดังนี้

พบว่า มีนักเรียน จำนวน 2 คน ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เลย มีนักเรียน จำนวน 2 คนที่พอจะพูดได้ตามเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด และนักเรียน จำนวน 1 คน ผ่านเกณฑ์ จากการประเมินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ของนักเรียน กลุ่มเป้าหมาย รายบุคคลระหว่างการทำกิจกรรม เมื่อพิจารณาปรากฏว่า นักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 5 คน มีนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก จำนวน 1 คน เกณฑ์ระดับดี จำนวน 2 คน และเกณฑ์ระดับพอใช้ 2 คน ซึ่งระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 20 ระดับดี คิดเป็นร้อยละ 40 และระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 20

อภิปรายผล

ผลจากการใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยการใช้แบบบันทึกการสนทนา ของนักเรียนชั้น ปวช.1 แผนกวิชาการท่องเที่ยว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ปรากฏว่า นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษที่เป็นประโยคยาวๆ หรือ วลีได้และไม่เข้าใจในคำสั่งภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงลดความยากของประโยค และใช้ประโยคคำถามง่ายๆ ที่เจอในชีวิตประจำวันบ่อยๆ เช่น

1. Hello! My name is I'm from M.3. Can I ask you some questions?
2. What is your name?
3. How old are you?
4. What is your telephone number?
5. What is your favorite color? ๓๓
6. What subject do you teach?
7. How many people are there in your family?
8. Can you play sport?
9. Can you eat spicy food?

10 .I hope you have a great day, see you again next time.

ทำให้นักเรียนเริ่มพูดประโยคคำถามถามครู และเริ่มสนทนาภาษาอังกฤษได้มากขึ้น กล้าที่จะเข้าไปถามครูประจำวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การคัดเลือกกิจกรรมในการพัฒนาทักษะการพูดและการสนทนา ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงกิจกรรมที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่เตรียมมารวมถึงระดับความยากง่ายของเนื้อหา เพื่อให้การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน

1.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการสนทนา โดยใช้แบบบันทึกการสนทนา ครูต้องใช้ขั้นตอนและเทคนิคการสอนพูดที่ให้นักเรียนได้ใช้ทักษะในการพูดและกล้าแสดงออกให้มากที่สุด กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเน้นทักษะการพูดเป็นสำคัญ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนากิจกรรมให้หลากหลาย และมีความน่าสนใจกับนักเรียนทุกกลุ่ม

2.2 ควรมีการนำกิจกรรมการสอนไปปรับใช้เพื่อพัฒนาทักษะอื่นๆ เช่นทักษะการฟัง หรือทักษะการเขียน